

Pintérné Gépész Bettina

Az utolsó kettő

CSK

© Pintérné Gépész Bettina, 2025.

Illusztráció és borítókép: © Csatári Izabella

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Családi Könyvek

Kiadó: Pintér Zoltán
ISBN: 978-615-6758-81-1

Ajánló

Az utolsó kettő egy igazán izgalmas regény, amely a család, a rejtélyek és a bátorság témáit fűzi össze egy izgalmas történetben. A könyv középpontjában Réka áll, akinek a rémálmai megértéséhez vezető útján mélyen őrzött titkok kerülnek napvilágra, melyekből a család drámája és egy generációkon átívelő átok bontakozik ki. A lassan összeálló kirakós világossá teszi számára, hogy nem csupán ő forog veszélyben. Tudja, ha eléri a célt, megtalálja a válaszokat és szembe nézhet az Árnyal is. A fordulatos cselekmények során útja kereszteződik az Élet Urával is, aki felfedi a lány előtt a védelmére kirendelt őrangyalokat.

„Az utolsó kettő” olyan kalandokat kínál, melyek megmutatják, hogy a múlt terhe hogyan határozza meg a jelenünket. Közben a történet élénk tárja gyönyörű helyszíneit, az Olvasó szinte kézen fogva lépked a járt és járatlan utakon a főhóst kísérve. Halljuk az erdő minden apró neszt és látjuk a felragyogó csillagokat. Az író megdöbbentően mély betekintést enged a lány gondolataiba. Töprengései, logikai magyarázatai arra ösztönöznek, hogy segítségére legyünk az adott helyzetben. Sorról sorra és oldalról oldalra a szemünk előtt érik gondoskodó felnőtte a tizenhat éves lány, miközben felveszi a harcot az Árnyal.

Ajánlom a könyvet azoknak, akik szeretik a rejtélyekkel átszőtt, családi drámával teli kalandregényeket. Ez egy olyan könyv, amely nem csupán szórakoztat, de utat is mutat ahhoz a személyhez, aki életét adta értünk, és arra vár, hogy elfogadjuk a hívását.

„– Te jössz? – nyújtotta felé sebhelyes kezét barátságosan.
– Igen! – adta oda Réka is az övét habozás nélkül.”

Kovács Margit, író- és költő

1. fejezet Az Árny

Egy apró pötty. Mintha egy ceruzával írt, kis ékezet lenne. Lassan növekszik. Egy sötét foltta terebélyesedik. Már olyan, mint egy fekete tustintacsepp. Növekedik, egyre csak növekedik. Tenyérszerű nagyságú, szabálytalan formájú, sötét alakzattá válik.

Most gyorsul a méretváltás. Akár a kilötyintett víz, olyan szétfutón terjed, folyik szerte a sötétség. Közben kicsit mintha veszítene éjfeleke színéből. Már csupán mélyfekete. Végül szürkésfeketévé alakul. Terjedése megáll, úgy néz ki, mintha egy egyszerű árnyék volna. Ám ekkor...

...ám ekkor megmozdul. Felül.

Csuklyás, köpenyes emberforma alakot ölt, majd felemelkedik a földről. Minden irányba kiszélesedik, megvastagodik. Tovatűnik árnyékszerűsége, laposság, térbeli testet növeszt.

Mégsem valószínű ez az alak. Mert mindene árnyékból áll. Nem lehet a ruházatot és magát a személyt szétválasztani. Egybemosódik. Inkább szellem ez, mint valós lény.

Felemeli a fejét. Egyenesen az arcunkba néz. Nem lehet tudni, mit jelent ez. Nem látszanak arcvonásai a csuklya alatt. Sőt még az arca sem. A szemek sem világítanak. Fel se villannak, meg se csillannak. Űri sötétség sugárzik csak helyükről. Árnyék fedi a fényt, mint egy lepel.

Az alak lassan feláll. Kinyújtózik, megropogtatja ujjait. Hirtelen újra felénk fordul. Ránk mered. Egyszerre hátraveti a csuklyáját: alatta egy újabb csuklya van.

Kísérteties, félelmetes kacajt hallat és már el is tűnik. Még látszik apró távolodó alakja, ahogy árnyköpenye suhan mögötte.

Árnyék volt, testet öltött árny. Árnyember. Maga az Árny.

***

Réka remegve ébredt fel. De csak éppen annyi ideig volt fenn, hogy felfogja, miről is álmodott az imént, aztán máris visszasüppedt a megszakíthatatlan, kínzó rémálmok közé.

***

Az Árny suhan és suhan. Szinte belemosódik az egész álmvilág szürkéségébe. Aztán megáll. Már újra kirajzolódnak sötét körvonalai, csuklyás alakja. Közeledik.

Nincs viszont egyedül. Lábánál fekszik egy másik alak. Egy furcsa figura. Egyaránt lehetne férfi, nő, vagy gyermek. Lehetetlen megállapítani, melyik is. Mind a pontos formája, mérete, kora kivehetetlen. Arca sincs. Egy merő általánosság.

Az alak ruházata formájához hasonlóan szokatlannak tűnik. Sem fazonja, sem meghatározható színe nincs, mégis elkülönül az álom szürkéségétől. Élénk és életteli, egyben ártatlan árnyalatokban játszik... de hogy milyenek ezek, azt nem lehet megállapítani.

Az egyetlen biztosan látható tény nem túl sok jóval kecsgett. A test teljes egészében gyanútlanul hever, míg az Árny kétségkívül ártani akar neki, és azt is tudja, nem számítanak támadására.

Az Árny közelebb lép az alakhoz. Hirtelen mozdulattal hátraveti a fejét, majd rémítő, sikolyszerű kacajt hallat megtörve az álom eddigi néma filmszerűségét. Ezután villanásként lesújt áldozatára.

***

A szörnyű álom véget ért, de Réka nem ébredt fel, bár pihentető álomba sem merült. Tömény, nyomasztó, végtelennek tetsző szürkeségben ragadt. Aztán végre reggel lett. Besütött a lapos napsugár a szobájába, ő pedig felriadt és körülnézett, ahogy a cirógató fény végigsimította a világos bőrű, de fekete, hosszú hajjal keretezett, fiatal arcát.

Nevelőanyja az ágya mellett ült egy széken. Őszesbe hajló, de még sötéten dús hajú feje a lány lábánál a paplanra hanyatlott, úgy aludt. Ezt látva Réka elmosolyodott. Nem mozdult, nehogy felébressze. „Biztos megint az álom miatti kiabálásomra jött be. Rémes lehet neki is!” – állapította meg magában. Félálomban, mozdulatlanul merült el gondolataiban. Nem kellett sietnie a felkeléssel, hiszen nyár volt, nyári szünidő. A felnőttet sem kellett ébresztéssel siettetnie, mert éppen szabadságot vett ki.

A lány a tétlenség unalmában nemsokára megint elszunnyadt. Álma sekélyes vizeken ringott, szinte még látta maga előtt szobája képét: kicsi, négyszögletes helyiséget, ahol az ágyával szemközti, keskeny falon egy magas, barna könyves polc helyezkedett el. A balkéz felé eső falról egy nagy, fehér függönyös ablak nyílt, ami alatt Réka vajszínű íróasztala állt egy székkal együtt. Két széknak kellett volna ott lennie, de a másikon szundikált éppen a lány anyja.

Az asztalon kissé már egészségtelen rendetlenség uralkodott. Azt még bárki betudhatta volna az elfogadható mértékbe, ha csak néhány könyv- vagy füzetkupac hevert volna rajta szerteszét egy óra és egy asztali lámpa társaságában, de a félig kész rajzok, íróeszközök, ecsetek, egy térkép iránytűvel, egy biciklilámpa, fél pár zokni, egy váza hervadt, illetve egy váza virágzó virág, végezetül egy üres pohár, már elnéző tekintettel nézelődve is túlfokozta a rendetlenséget. Szóval az áttekinthetőséget nélkülöző íróasztal mellett egy terebélyes polcos szekrény tornyosodott, ami a tankönyvek és kacetok tárolására szolgált. A szoba hátsó falánál ruhásszekrény

állt. Emellett, a jobboldali, hosszanti fal mentén húzódott a lány ágya. Szintén erről a falról nyílt az üvegezett ajtó. A falak szabad felületét saját készítésű rajzok díszítették, az ágynál pedig egy a rajzokhoz és a színes szőnyeghez is jól illő, tarka mintás faliszőnyeg társult.

A június reggeli napsugarak ferdén sütöttek be az ablakon át, a függönyön keresztül szinte az egész helyiséget bevilágították. Szó szoros értelmében Réka hasára tűztek már.

De ki is volt tulajdonképpen az az ifjú lány, aki ezt a szobát lakta és rémeket álmodott? A választ még ő sem tudta. A regényes történet ugyanis úgy szólt, hogy hol volt, hol nem volt: megtalálták.

Egy ködös novemberi napon történt. Jövendőbeli nevelőanyja, aki ápolónőként dolgozott egy budapesti szülészetben, mint mindig, azon a nevezetes napon is munkába indult. Amikor a nyirkos reggelen a buszmegállótól a kórház felé gyalogolt, a kórházkerítésnél, a bejárat kaputól nem messze egy szürkés rongykupac hevert. Mikor elhaladt mellette, nyivákolásszerű hangot hallott. A nő először azt hitte, csak egy kismacska, de aztán mégis visszafordult, mert kicsit mégis másnak tűnt az a hang, olyan emberinek. És lássanak csodát, a kupac egy átfagyott, párnapos csecsemőt rejtett!

Így esett, hogy az anyja által elutasított kisbaba, akit ki tudja milyen rejtélyes okból nem a pár méterrel arrébb kihelyezett babamentő inkubátorba tettek, megmenekült és pár hetes korától egy szerető örökbefogadó családhoz került, ahol féltő gondoskodás vette körül.

Nem titkolták, hogy örökbefogadott gyerek. Ennek ellenére a lány jól kijött a szülők vérszerinti lányával, Dórával is, aki bő tizenkét évvel volt idősebb nála. Eleinte a féltékenykedő Dóri állítólag nem túlzottan rajongott az idegen csecsemőért, ám ahogy Réka visszaemlékezett, már mindig második anyjaként, barátnőjeként és kedves játszópajtásaként ismerte. A kívülálló számára nyilvánvalóan édestestvéreknek tűnhettek,

sőt a véletlenek összejátékaként még a megjelenésük is hasonlított. Mindketten sötét, egyenes hajú, középtermetű lányok voltak, élénk barna szemekkel, nagy, de nem elálló fülekkel. Időnként viccelődtek is a furcsa hasonlóságon mondván, a gondos nevelés még a külső megjelenésre is kihathat.

***

A vécédeszkán ült dermedt bódultságban már jó ideje. Sejtette. Sejtette, de most bizonyossággá vált. Nyakon szorította a torokfacsaró rosszérzés, egyben egy bizsergő öröm is. Egészen elzsibbadt az érzelmek kavalkádjában. Hitetlenkedve rázta meg a fejét. Ismét. Újra. Megint.

– Nem. Nem, ez nem lehet – motyogta maga elé. – Ez nem történhet meg. Nem, nem szabad megtörténnie. Nem vagyok már felelőtlen tini, hogy eshetett ez meg? – meredt újfent a kezében szorongatott két csíkos terhességi tesztre.

„Bárcsak lehetnék inkább várandós, mint terhes...” – gondolta szomorúan, ahogy könnyek kezdték végigszántani gondfelhőkkel barázdált vonásait.

***

Réka megtalálása óta már majdnem tizenhat év telt el. Ebből tizennégy szinte felhőtlenül kiegyensúlyozottan tűnt tova boldog családi légkörben, de az utóbbi időket megkeserítette az álmok megjelenése. A szörnyű látomás az Árnyról. Ez a rémség kezdetben csak ritkán, hónapos szünetekkel jelentkezett, aztán egyre sűrűsödtek előfordulásai és a részletei is egyre rémisztőbbé kristályosodtak ki. Olyannyira, hogy végül a lány már szívszaggatóan sikítózott álmában. Nevelőanyja hiába próbálta éjjelente többször is kirángatni ebből az állapotból, nem lehetett felébreszteni, amíg agya végig nem játszotta a

kísérteties jelenést. Hiába szölongatás, hiába rázogató, nem lehetett megtörni a folyamatot.

A szobában most folytatódott a bágyadt alvás, miközben egyre magasabbról kandikált be a forrósodó nap.

Hirtelen döngve kicsapódott az ajtó felriasztva mind a lányt, mind a nevelőanyát. Még sokáig rezgett benne a majdnem darabokra repedt üveglap. Nagy hangosan, dérréldúrral lépett be az útra kész nevelőapa csöppnyi lelkiismeret furdalás nélkül, amiért nem éppen finoman szakította félbe a szendérgést.

– Na, mi van már? Ma nem kelünk fel?! – méltatlankodott a küszöbről szemügyre véve az álmosan hunyorgókat. – Már 9 óra van! Mikor fogunk így elindulni? – háborgott tovább. De igazából nem is volt bosszús. Máskor gyakorta ő húzta tovább a lóbórt, mint felesége és lánya.

– Hova?... Ja, tényleg! – kapott a fejéhez Réka. Aznapra tervezte a család az indulást a már házas, vidéken élő Dórához vendégségnyaralásra, ezért is vett ki szabadságot mind a két felnőtt, és emiatt csomagoltak az előző napon késő estig nyüzsögve.

A késői kelés ellenére egy jó óra múlva készen állt mindenki az indulásra, csupán a csomagok becsúfolása az autó szűkös csomagtartójába maradt hátra elvégzendő feladatként. Az anya hathatós irányításával ezt az undok munkálatot szintén gyorsan letudták dacolva a bepakolnivalók bőséges áradatával. A mennyiséget jelentősen megnövelte, hogy nemcsak a saját szükséges dolgokat vitték, hanem ajándékokat is Dóráéknak, főleg a hároméves Zsoltinak, akinek kényeztetésére mindenki előre készült. Tetemes helyet foglaltak el a Kicsinek szánt különféle színes játékok, különleges gyerekitalok, ráadásul sok hely szükségeltett még az egész családnak szánt apróságoknak és a kedvenc, házi készítésű apró süteményeknek, amelyek friss illata dobozolásukon át is betöltötte az egész utasteret.

Végül még pont dél előtt el is érkeztek céljukhoz, a Cserhát dombjai között megbúvó, Hollókő nevű, hangulatos kis faluhoz. Igen meleg idő kerekedett, perzsel a napsugár a házak rendezett sorai közt, bár a buja zöld dombok lombjai némileg enyhítették perzselését.

Rékaékat természetesen már várták. A kócos barnahajú, kis Zsolti a kertben játszott a ház előtti dús fűvön néhány szétdobált labda társaságában. Amikor a vendégek rákanyarodtak az autófeljáróra, a földön üldögélő kisfiú játék közben megdermedve figyelte az eseményeket, majd brummogva kismotorjára pattant, hogy nevetve a kapuhoz kerekessen az ismerős kocsihoz. Alig állt meg az autó, Réka nevelőanyjával máris ott guggolt a kerítés túloldalán az ujjongó gyerek előtt, míg a vezető szerepét betöltő apa is kikászálódott a járműből.

– 'Éka! Mama! Papa! – kiáltozta Zsolti, aki nem túlzottan kedvelte ifjú nagynénje nevének kezdő hangját. A nagy hangzavarra Dóra is felbukkant a házból, mielőtt az érkezők csöngethettek volna, vagy előáshatták volna kulcsaikat.

– Csakhogy megjöttetek! Mindjárt nyitok! – kiáltotta oda mosolyogva. Mire visszaért, Zsolti lelkes izgalmaiban már legalább ötödszörre motorozta körbe az előkertet izgalmaiban mindenki nagy mulatságára.

– De rég voltatok már itt! Már majdnem egy hónapja! – folytatta Dóra kitérve a kaput. – Ezúttal nem eresztlek el egy jó darabig!

– Mit hoztatok nyekem? – kotyogta közbe kíváncsiságtól csillogó szemekkel az odagördülő kisfiú.

– Miből lesz a cserebogár! – kapta fel a nagyanya. – Tudod, mi a fontos, mi?

– Bizony, már pimaszodik! – sóhajtott Dóra is színpadiasan. – Pedig még nem is kamaszodik, mint egyesek – kacsintott hűgára. – Hozzátok be az autót a kertbe! – nyitotta ki a csikorgó nagykaput is.

Dóráék egy kissé átalakított, de hagyományos kockatípusú, halvány zsemleszínűre és barnára festett, régies hangulatú házban laktak. Átépitésükor ráemeltek egy tetőteret, így jutott hely bőven az esetleges vendégseregletnek, míg a hely ódon jellege is megmaradt, A környék szépséges tájai szolgáltatottak háttérrel az otthonnak. A tetőtéri ablakokból végig lehetett tekinteni a falu közeli részein, az ellenkező irányban pedig az erdőközön, mivel az épület csak egy háznyira állt a mellékutca, egyben a falu végétől.

– Bence mikor jön? – érdeklődött Dórától a férje felől az anyja, amikor már az ebédlő asztal körül ültek, mire Zsolti készségesen felelt helyette. – Ha kiképeszte az ájkatokat.

– Mármint, ha kiszögelte az állatos táblákat a tanösvényen – értelmezte a mondatot Dóra. A férje ugyanis a helyi vadőr volt, aki most az egyik várközeli turistacsapás felújítását végezte. – Valamikor kora délután már végez. Nemrég üzent, hogy úgy a felénél tart már.

– Szép képek! Vojt egy eős madá isz. Nagy szasza éjes csöej. – mesélte élénken Zsolti, aki még rövid életében egyszer sem próbálta meg kiejteni az „r” hangot.

– Sas, Zsoltikám, nem sasa!

– Jó! Szasz! – sértődött meg a kisfiú, amiért megmosolyogták újítkedvű nyelvbotlását.

– Ha nem zavarunk, mindannyian maradnánk két hetet – tért át más, előre megbeszél, de félreértéseket elkerülendően első kézből is tisztázásra szoruló témára a nagyapa, aki közben durcáskodó unokáját kísérelte kibékíteni egy ajándék kanál levessel a sajátjából.

– Ja, és én maradnék tovább is úgy, mint tavaly! – pillantott Réka esdekelve nővérére.

– Felőlem egész nyáron maradhatsz.... De akkor végig te mosogatsz! – gonoszkodott egy kicsit a háziasszony. – Persze csak a két hét után – Réka olyan fancsali képet vágott, hogy

bárkinek megesett volna rajta a szíve, kivéve rendszerető nővérét.

Ilyesféle kedélyes beszélgetéssel telt az eléggé hosszúra nyúló étkezés. A hosszadalmasság tényére, noha a konyhaajtó felett ott lógott egy falióra, csupán akkor döbönt rá a társaság, amikor az elalvó Zsolti feje nagyot koppant etetőszéke asztalkáján. Mintegy tovább igazolva, hogy tényleg jócskán délutánra jár, megérkezett a férjürem is, ami arra figyelmeztette a kölcsönös köszöntések és egy rövid csevegés után a vendégeket, hogy lássanak neki a kipakolás nem éppen kívánatos munkájának, ha még aznap be akarnak rendezkedni szobáikba.

A terepruhás, magas és izmos Bence, aki útközben elfogyasztott szendvicseivel jóllakott, vacsorára halasztva az ebédet, segített felhordani a csomagokat az autóból az emeletre. Dóra lefektette az álmos Zsoltit, aztán nekiállt rendet rakni a feldúlt konyhában alig várva, hogy ezt a műveletet áthárítsa kedves húgocskájára.

***

Az este bódultságában Réka a vendégszobája ablakából nézelődött. A padlásszerű, döntött famennyezetű tetőtér közepén egy nappali terpeszkedett, amelyhez egyoldalról lépcső vezetett fel, a többi irányból pedig szobák nyíltak. Balra volt a két vendégszoba. Réka ezek kisebbikében kapott helyet, egy félbevágott téglatesthez hasonló helyiségben. Míg az ajtónál átlagos magasságú falak álltak, addig a helyiség szemközti oldalához éppencsak oda lehetett még szorítani az ágyat, úgy, hogy az ember is kényelmesen elférhessen rajta. Efölött az ágy fölött nyílt a széles, szögletes, tetőbe ágyazott ablak.

A lány az ágyon állt, fejét az ablakon dugta ki, úgy nézelődött bele a sötétségbe. Főleg az erdős domboldalra láthatott volna, ha nem borult volna lágy feketeségbe az egész környék a holdtalan éjszakán. Csak a falu széleinél pislogó néhány utcai lámpa adott némi derengést a közeli helyekre. Csönd és nyugalom honolt mindenfelé. Sehol sem járt autó, busz vagy villamos, nem vijjogott sziréna, nem hallatszódot üvöltő zene, sőt részegek sem kornyikáltak a néptelen utcákon, egyedül a természet zajai zsibogtak. A bogarak zsongása, a levelek suhogása, az üde szellő neszezése és néha egy kis kutyaugatás mind a csöndet erősítették.

Réka feltekintett a felhőtlen égre, amely ezúttal világosabbnak tűnt a földnél. Fényesen, szinte szikrázóan ragyogtak a csillagok, sokkal fehérebben sugároztak, mint bármikor a városokban, ahol a rengeteg lámpa, kivilágított épület és hirdetőplakát elnyomta természetes fénylésüket. Hollókő barátságos aprófalva felett gyönyörűen terült szét a csillagos égbolt, akár a legkidolgozottabb csillagászati térképen. A lány jó ideig álmodozva szemlélődhetett, miközben beszippantotta a tiszta, friss levegőt, amelybe néhány haszonállat már nem annyira kellemes szaga is belevegyült egy-egy szélfuvallattal. Nyár lévén, egy kánikula-időszak közepén, napközben többnyire kissé túlzottan is meleg idő járta, ám estére felfrissült a levegő itt, kint a dombok mélyén, nem úgy, mint a betondzsungelben, ahol éjjel is ontotta magából a talaj a forróságot. Olyannyira lehült, hogy egy szellőfoszlány egész testében megborzongatta Rékát.

Ettől kizökkent merengéséből és visszahúzódott a szobába.

Elégedetten tekintett körbe a helyiségben, egyrészt mert szeretett ott lenni, másrészt máris sikerült otthonos rendetlenséget teremtenie. A szekrény előtt halmozódtak a félig kipakolt cuccai. Délután elunta a rendezkedést, segítséget viszont nem igen akaródzott kérnie, hiszen akkor már

elvégeztnek könyvelt munkája gyümölcseit is meglátta volna nevelőnya, amit jobbnak látott elkerülni, mert röviden szólva Réka csak szószerinti értelemben bedobálta cuccait a szekrénybe. Sőt a szoba egyéb berendezési tárgyaira is jutott belőlük. Az egyetlen, aki itt jól érezhette magát és még ki is igazodott a kupiban, csakis ő lehetett.

Későre járt, de nem akaródzott nyugovóra térnie, mert félt, hogy újra álmódja az Árnyat. Nem mindennap álmodta ugyan, mégis minden lefekvés előtt ettől rettegett. Még akkor is ébren forgolódott a szoba sötétjében, amikor az eddig lent beszélgető felnőttek éjfél körül feljöttek. Sorban hallotta a négy pár láb óvatos dobbanásait.

Nevelőnya benézett hozzá, ő pedig úgy tett, mintha mélyen aludna, hogy ne nyugtalanítsa. Aztán anyja és Dóra ránéztek Zsoltira is. Réka hallotta a suttogásukat. Nem akart hallgatózni, de a csöndben mindent áthallott a kisfiú nyitott ajtajú szobájából. A fülét nem dughatta be.

– Olyan kis aranyos! – mondta a nagymama Dórának. -

Kár, hogy ilyen messze laktok... De, ugye a Kicsi nem túl éberalvó mostanság?

– Nem túlzottan. Miért? – értetlenkedett Dóra.

– Tudod, Réka... Néha már sikoltozik és kiabál is – mindketten sóhajtottak.

– Nem kéne elmondani neki? Mármint, hogy mindent – kérdezte Dóra, ha lehet még halkabb suttogással, de így is aggodalom és szorongás csendült ki a hangjából.

– Talán... igen... majd – ezzel a két nő is nyugovóra tért. Egyedül Réka virrasztott tovább egyre nyugtalanabb állapotban.

„Elmondani?! Nekem? Mindent? Miről? Miért?

Mikor?...Úgy kell nekem! Minek is hallgatózok?! Miért is nem húztam a fejemre a plédet? Most aztán rágódhatok egész éjjel... vagy amíg el nem mondják. Na, az alvásnak fuccs!” – vergődött a gondolatai közt és csakugyan hajnalig nem tudott elaludni. De amikor végre sikerült, még álmodni is fáradt volt.

2. fejezet Meglépetés

A következő két hét kellemesen telt el, Réka meg is feledkezett a furcsa suttogásról, sőt a rettegett álom sem jelentkezett egyszer sem. Nyaralási menetrendjükbe belefért Dóra apósának és anyósának meglátogatása, akik szintén Hollókőn laktak, sok szórakozás Zsoltival és egy-egy kirándulgatás.

Réka felkereste ottani barátnőjét, Évát is nem egyszer. Éva egy vele egyidős, hosszú, világosbarna copfos, mindig vidám lány volt, aki a tanévekben egy salgótarjáni kollégiumban lakott, ezért Rékához hasonlóan élvezte, hogy egész nyáron falun lehet, nemcsak a rövid hétvégeken.

Egyik nap reggelinél Bence ezt kérdezte:

- Ma a Hollókő-Nógrádsipek turistaút jelzéseit kellene átfestennem, de nem akadt eddig senki segítőnek, egyedül pedig elég nehézkes gyalogolni, cipekedni és még festeni is. Szóval egy málhás számárra lenne szükségem.
- Hát, tudod, nekem már úgy fájnak a csontjaim, nehéz meló lenne ez már egy ilyen öregembernek – nyilvánított véleményt Zsolti nagyapja, aki a hatvanat még alulról is alig súrolta.
- Csatlakozom – jelentette ki a nagyanya is, aki még fiatalabb volt. – De te csak menjél nyugodtam, kislányom – fordult Dórához. – Mi majd ellesszünk és vigyázunk Zsoltira.
- Nem, nem! Festékes vödörök nélkül szívesen bóklászom az erdőben, de úgy...! – Dóra őszintén megfogalmazta az addigi felszólalások osztatlan véleményét, hogy senki sem akar cipekedni.
- Én mennyi akaok! – jelentette ki azonban Zsolti, aki Réka térdén trónolva próbálta végigkövetni a számára bonyolult beszélgetés menetét.
- Én pedig elkísérhetlek – egészítette ki Réka vigyorogva a váratlan fejleményen.

– Végre valakiben akad egy kis segítőkészség!... Csakhogy persze egy három évest cipelő kamaszlánnyal sokra megyek, ők nem fogják elrepíteni a vödröket a célhoz – jegyezte meg Bence epésen. – Nincs még valaki?

– És kettővel?... Úgy értem, elhívhatom segítőnek Évát is – mentette a menthetőt Réka. – Zsoltit tényleg, hogyan kell vinni? Őlben? Ő még nem tud annyit gyalogolni... – pillantott rá kétkedően a lány.

– De!!! – kurjantotta közbe a kicsi.

– Zsolti marad – jelentette ki egyszerűen az anyja.

– Nyem! Nyem! Nyem! Megyek! – akaratoskodott a kisfiú.

– Maradsz! – határozott Dóra.

– Hagy jöjjön inkább mégis! – nézett könyörgően Réka, aki megsajnálta a gyereket. – Nem lesz semmi baja, legfeljebb lassan haladunk.

Zsolti végül természetesen mehetett. Pontosabban a kis, kerekes festékes kocsin húzták, amire egyébként szükség sem lett volna, mert kézben is hurcolhatták volna a festékeket.

Így történt, hogy aznap a vadór totyogós kislány és két tizenéves lány segítségével indult jelzést festeni az úgy 10 km-es ösvényszakaszra, ahol remélte, egy főnöke sem talál szembe sétálni vele, mert ugyan vidám kis társaság volt ez, amely inkább élvezendő furcsa kirándulásként, mintsem elvégezendő feladatként fogta fel a kitűzött munkát, de a haladási tempó...

Bár szabályos minőségű jelzéseket hagytak hátra, a derűs hangulatnak megfelelően alakult a munkasebességük.

Nézelődtek a zöld erdőben, pillanatonként megálltak vagy festeni, vagy Zsoltit futtatni, vagy köveket gyűjteni, vagy pihenni és még ezer más mondván csinált ürüggyel. Ahogy várható volt, ebédidőben még az út felénél sem jártak, úgyhogy amikor már szürkületkor megérkeztek nagy nehezen Nógrádsípekre, szó sem eshetett a gyalogos hazatérésről. Telefonáltak Dóráéknak, hogy jöjjenek értük autóval. Csakhogy a kiskocsi nem fért be a

csomagtartóba, akárhogy erőlködtek. Bence húzhatta haza zseblámpafény mellett...

***

– Azt nem teheted! Egyszerűen nem! Nem engedem! – nézett rá dermedten, de nagyon határozottan a máskor igen engedékeny férfi. – Hogy is gondolhattál erre?! – emelte fel ujjaival lesütött fejét, hogy a szemeibe nézhessen. A nő zavarodott tekintettel nézett rá.

– Dehát tudod, elmondtam... megbeszéltük, beleegyeztél... – próbálkozott fátyolos suttogással.

– Akkor sem. Ez butaság. Ha így történt, így kell lennie!

– De...

– Nincs semmi de! – vonta magához kedvesét.

***

A nyaralás napjainak egyikén Réka és Éva, miután körbecsavarogták a környéket, betértek ebédelni Éva szüleihez, akik régi helyiek voltak, egy lapos parasztházban laktak és fölművelésből éltek. Amellett, hogy távolabbi telkeiket gondozták, a kertjükben is helyet kapott egy kis veteményes és gyümölcsök, az udvar elejében pedig baromfiak kapirgáltak. A házaspár mindig mosolygott. Éva legkisebb, késői, ötödik gyermeküknek született, így görnyedt hátú, ősz szülei inkább hatottak kedves anyóka-apókának, mint szülőknek, de a velük való társalgás egyszerű frissessége megcáfolta a kinézetük adta benyomást. A nagyobb testvérek már mind kirepültek, családot alapítottak.

A lányok az ebédet a ribizlisben tett desszertezéssel zárták, majd délután felgyalogoltak a várba, ahová mint falusi vagy falusi rokona, a pénztáros ismeretségével ingyenesen bejuthattak. Ezután még cseverészve végigjárták az újonnan

felújított tanösvényt is. Az egész napot átlocsogták részleteiben kitárgyalva tanév közbeni életük minden apró részletét. Hosszú évek óta jól megértették egymást. A ritka találkozások még emelték is barátságuk gyöngyét. Egyiküknek sem akadt a másiknál nagyszerűbb barátnője.

A Hollókőn töltött családi hetek első hétvégéjén Réka ment egész napos kirándulásra a nevelőszüleivel, akik ekkor már nem érezték annyira öregnek vagy fáradtnak magukat, mint a jelzésfestéses esetenél. A másikon pedig ők maradtak otthon és vigyáztak Zsoltira, míg Dóra és Bence kelt útra. Ez utóbbi vasárnap volt a lány nevelőszüleinek ott tartózkodásának utolsó napja, hiszen másnap lejárt a szabadságuk. A Zsoltival négyesben elköltött vidám ebéd után, amikor a kislány már lefektették délutáni alvására, a felnőttek, mint derült égből villámcsapás esetén, elkomorodva leültették Rékát a nappali kanapéjára és komoly arccal fontos dolgokat közöltek vele.

– Pár dolgot el kell mondanunk – kezdték, mire Rékának egy csapásra eszébe jutott a véletlenül kihallgatott beszélgetés. Egyúttal azt is érezte, hogy kissé színpadiasan elcsépett, mégis feszült, rosszatsejtető hangulatot hordoz ez a közhelyszerű kijelentés. A két feszengő felnőtt vele szemközt ült a másik rekamén, míg ő eddigi terpeszkedéséből most érdeklődve húzta ki magát.

– Nem fogadtunk örökbe – tájékoztatták furcsa félmosollyal.

– Akkor... – a lány sebesen pörgő aggyal nyelt egy nagyot. – Akkor világéletemben törvénytelenül voltam nálatok és emberrablók vagytok? – bökte ki Réka. A szülők arcán a mosolyt őszinte döbbenet váltotta fel, ahogy leesett az álluk a feltételezéstől.

– Dehogyan! Hogy is jut ilyesmi az eszedbe? – mondták végül. – Az édeslányunk vagy!

– Tessék?! – „Olyat már hallottam, hogy valaki sokáig nem tudta, hogy nem vérszerinti gyerek, na de fordítva?!” – gondolta megrökönyödve a lány.

– Jól hallottad. Az egész az álom miatt van. Mindjárt elmagyarázom – felelte az édesanyja elcsukló hangon.

– Az álom miatt? – visszhangozta Réka. – Az álom miatt tartottatok ilyen hazugságban?! És hogy-hogy előre tudtatok róla?

– Várd ki a végét. Én szerintem megérte – nyugtatta az édesanyja.

– A történet valahol a lánykori nevemnél kezdődik.

– Ami Pálfi – bólintott Réka teljes értetlenségben. Fel nem foghatta, mi sül ki ebből a társalgásból.

– Nos, szóval az álom az Árnyról... egy öröklődő... km...

tünet ebben a családban – hebegte zavartan az édesanyja.

– Mi?! – meresztett nagy szemeket a lány. – Öröklődő álom? – „Vagy elmebaj?” – fűzte hozzá gondolatban.

– Az. Már jó régóta minden másodszülött másodszülöttje látja ezt az álmot. Erről tanúskodik legalábbis egy az 1800-as évekből fennmaradt naplórészlet és a tapasztalatok. De az ügy még korántsem ilyen egyszerű. Ha több másodszülött él egyszerre, jelen esetben te, én és a nagyapád, akkor csak egyikük látja a rémálmot. Rendszerint tíz éves kora után a legfiatalabb, akit ennyi idősen szokás beavatni az öröklődő álom rejtélyébe az első álmodás után. Na mármost, mint azt láthatod, te, aki nem tudta, kicsoda és az álomról sem hallott, még úgy négy év nyugalmat kaptál. De végül az Árny mégis előjött, titkolózással nem lehetett végleg kicselezni – az asszony elhallgatott és a halásápadt Rékára pillantott. Csönd volt.

– Akkor emiatt a négy év miatt érte meg a hazudozás, szerinted – gondolkodott Réka hangosan.

– Igen – folytatta az anyja. – De a történet még itt sem ér véget. A titkolózáson kívül még egy reményem volt, hogy elkerüljük az

Árnyat. Az én születésemig minden másodszülött Pálfi másodszülöttje fiú volt, ezért nem csak az álom és a vér, hanem a név is öröklődött, így lehetségesnek tartottam, hogy a névvel a rémálom is kiveszik, mert hátha csak férfiágon öröklődik.

– Cifra egy történet! – vetette közbe a lány. – Hihetetlen! És rólam akkor mi igaz?

– Azzal még várjunk egy kicsit, mert még mindig nincs vége a valós mesénknek. Az álom átkán... nevezhetem így, ugye? –

Réka egyetértően bólintott. – Szóval, ezen az átkon kívül még egy furcsaság tartozik a családjunk történelméhez. Családfánk hemzseg a meggyilkoltaktól. Szinte minden nemzedékre jut egy-két gyilkosság. Gyerekkoromban sokat félttem emiatt. De az utolsó viszonylag régen történt, amikor még Dóra sem született meg. Nagypád húgát találták egy napon késsel a hátában, kezében bevásárló kosárral, ahogy a boltba indult volna. A tetteseket sosem kapták el, volt, amikor nyomozás sem indult. Még az is lehet, hogy a sok halál csak véletlen szerencsétlenség műve és nincs is rajtunk gyilkossági átok is – Réka anyja elhallgatott. Várakozón tekintett a lányára, vajon mit reagál. Réka éppen azt sem tudta ébren van-e, vagy álmodik.

– Csak ennyi?!... Apa? Neked milyen vérfagyasztó családi horrorsztorijaid vannak? – kérdezte percekkel később különféle érzelmekkel viaskodva. Meglepetés, öröm, csalódás, félelem, kíváncsiság, hitetlenkedés együtt villódtak benne.

– Semmi – rázta meg a fejét az édesapja. – Amit édesanyád elmondott, eleinte nekem is nagyon különös volt. Sőt... nem hittem el, betudtam fura hóbortjának, hiszen különben olyan földönjáró, gyakorlatias egyén. Egészen addig így voltam, amíg meg nem jelent nálad is az álom. A nem természetes elhalálózások viszont szerintem a véletlen művei, ilyen átokban én továbbra sem hiszek, ne félj babonáságoztól!... Össz-vissz annyit mondhatok még el, hogy ki vagy valójában. Szóval eleinte anyád, hogy biztosan elkerülje az átkot, nem akart csak egy gyereket, de aztán a sors hozott téged, így végül is egy kis

égből pottyant lettél. Ezért is olyan nagy a korkülönbség közted és Dóra közt, meg ezért jött az ötlet, hogy tartsunk abban a hitben, hogy örökbe fogadtunk.

– És mikor születtem? Az idáigi verzió szerint csak körülbelül taláalomra választottatok ki egy napot.

– Az a valós adat, november 21. – mondta az anyja. – Ám ide tartozik még, hogy hivatalosan is talált gyerek vagy. Otthon születél, aztán pár napra rá, mintha a kitalált történet szerint találtalak volna, becipeltelek a kórházba, még koszos rongyokba is csavartalak. Csak a család tudja, ki is vagy valójában.

– Félelmetes! – a lány nem is tudta, mit gondoljon egy ilyen cselezővevény hallatán. Sosem feltételezte volna, hogy átlagpolgár szülei egy összetett összeesküvésre lennének képesek. – Miket ki nem találtatok! És mindezt hiába! Ha jól értem... Az álm és a gyilkosságok között egyébként van kapcsolat? Pontosan mióta léteznek ezek az átkok?

Megkaphatom azt a régi naplót? – kerekedett felül összezavarodott érzésein a kíváncsiság, de az anyja csak tanácstalanul rázta a fejét.

– A naplórészletet megkaphatod, azonban többet én sem tudok. Miért is lenne összefüggés?

3. fejezet

Társas magány

Sűrű, éjfekete sötétség burkolja be. Vérfagyasztó fagyosságként hatol csontjaiba, húsába. A valójába mar. Nemcsak a teste, a lelke is beleremeg. Érzékei kiélesednek, mintha ébren lenne legmélyebb álmában anélkül, hogy tudna róla.

A mély feketeségből összeálló környezet élesen körvonalazódik, pedig pattanásig feszült érzékszervekkel minden apró rezdülést, változást érzékel. Mégis van valami, ami álomszerű. Nem tudja, ő hol is foglal voltaképpen helyet. Úgy érzi, mindenhol egyidejűleg jelen van, mintha a levegővel olvadt volna össze. Nem jut hely légüres térnek, mindent a legteljesebb valójában kell átélnie.

Rideg sötétség. Semmi sem látszik. A külső szemlélő semmi borzalmat nem találhatna, csupán fénytelen, hideg éjet. Ám a láthatatlan változások szörnyű hatással bírnak rá. Érzi a nyomasztó hangulat erőteljes fokozódását, a hidegség elmélyülését. Majd az új érzelmeként belopódzó, de egyáltalán nem üdítő szorongást, amely fojtogató félelemmé növi ki magát. Órjító rémületben fuldokolva próbál megszabadulni a szinte szilárd tömeggé tömörülő jéghideg, gyilkos feketeségből. De hiába vergődik.

Semmi sem történik, mégis titokzatosan gonosz események egész sora pörög megállíthatatlanul.

A sötétség egy ponton még sűrűbbé, még feketébbé válik. Töménysége eléri a lehetetlen mértéket, szinte fizikailag tapinthatóvá alakul. Alakot ölt. Megformálódik az Árny. A csuklyás, kegyetlen szörnyűség.

Ezúttal nem szürkésfekete szellemteste van, hanem a világűr elképzelhetetlen sötétségét idézi tapintható testben. Az Árny olyan felfoghatatlan feketeség, hogy mellette az eddigi

éjsötét tér, mintha csak tündöklő fehérséggel világítana és a világ legvilágosabb helye, vagy maga a nap lenne.

Azt hiszi, nem jöhet már nagyobb félelem, mint az eddigi kín, de az Árny megtestesülése rádöbbenti óriási tévedésére. Erősödik a rémület. Nem tud ellene semmit sem tenni, még józan gondolkodással sem. Nincs teste, ám mégis borzasztó fájdalmat érez minden egyes porcikájában. Pattanásig feszült idegei még tovább huzalozódnak, lüktető dobogással forr a vére, alig kap levegőt. Remeg, izzad, fázik, megsül. Vergődik, megbénul. Pörgés és dermedt mozdulatlanság váltja egymást. Az egész emberiség kínja rázuhan.

Megjelenik az Árny lábainál a korábbi álmokból ismeretes, meghatározhatatlan alakú, arctalan test megállapíthatatlan színű, élénk ruhájában. Vakító fényességként ragyog a mélysötét környezetben a még feketébb Árny mellett. De csak egy pillanatig ilyen ragyogó. Aztán rohamosan halványodni kezd üdvözítő fénye. Ellepi a környező sötétség. Megfakul, beszürkül, csaknem beleolvad a feketeségbe.

Az Árny pusztító erőt sugározva hátraveti rémséges csuklyáját és ekkor a lány megpillanthatja mindeddig láthatatlan szemgolyóit előparázslani. Mint két apró feketelyuk, úgy szúrnak elő szemgödre legaljából. Könyörtelen, gyűlölettől izzó kérlelhetetlenség süvölt elő belőlük hangtalan robajlással.

Felharsan a már ismert, feledhetetlen, velőtrázó, pusztítóan éles, sikolyszerű kacagás, miközben az Árny karja diadalmas csapásra emelkedik. Kiáltása vegyül a gúnyos Hangba. „Ne! Ne!... Nem!”

Az Árny tétovázás nélkül, emberfeletti kegyetlenséggel lesújt a még nem teljesen befeketült alakra, de ezúttal nem a kacajt követő némaságban, hanem elképesztő hangerejű suhogással. Ahogy lendül lefelé a kéz, mintha egy gyorsító harci repülőgép motorjai bőgnének, majd becsapódásakor hangrobbanás rázkódtatja meg a dobhártyát.

Réka izzadságban úszva, rémülten riadt fel, nem tudva biztosan, hogy nem álmodik-e még mindig. Zakatoló szívvel nézett körbe békés szobájában, mely egyáltalán nem látszott sötétnek az álom után, pedig nem égett egy villany sem és elsötétített ablakán sem hatolt be a csillagfény.

Egyedül volt a helyiségben. Nem ült az ágyánál a szörnyű álmot szintén ismerő anyja, szenvedéseit gondolatban mindig végigkísérő társa. A szülei, az édesszülei, még este hazatértek Budapestre. Dóra nem jött mellé, hiszen tudta, úgysem segíthet rajta. A lány hirtelen nagyon hiányolta az anyját. Elveszettnek és magányosnak érezte magát.

„Hány óra lehet?” – nem bírt megnyugodni. Már teljesen felébredt, mégis rettegett. „Nemcsak egy egyszerű álom! Nem lehet az!... De annak kell lennie! Micsoda babonás kezdek lenni!... A halálesetek? Miért és kit akarnak most meggyilkolni? Engem?... Miért derülnek ki ilyen szörnyűségek éppen az én családomról?!... Nem akarnak megölni és kész! Nem akarhatnak!... Csak álmodom. Ez csak egy buta álom, a többi meg véletlen” – végre megtalálta az óráját az íróasztalon heverő kupac közepén. Az ablak alá vitte az ágyához, hogy az arrébbhúzott sötétítő beeresztette fényben láthassa a mutatókat. „Még csak egy óra?! Akkor még sokára lesz reggel!... Mit csináljak? Nem akarok aludni!” – töprengett. „Miért lett ennyire szörnyű az álom? Eddig se volt kellemes, de most!... Talán, mert már tudom, micsoda?... Nem bírok nyugton maradni, muszáj valamit csinálnom!”

Réka eddig is össze-vissza motozott a szobában, de most rájött, egyetlen helyiség kevésnek bizonyul feszültsége levezetéséhez. Elhatározta, kimegy egy kicsit a kertbe.

Amennyire halkan csak tudott, előásott rendetlen szekrényéből egy pulóvert és egy pár zoknit, mert nem szándékozott éppen nyáron benáthásodni. Csöndben

óvatoskodta elő a ruhadarabokat, mivel úgy okoskodott, bár az álmodás vélhető sikoltozásával fel is riasztotta a többieket, akkorra már biztosan visszaaludtak.

„Gondtalanul... Csak én gyötrődök egyedül. Mert én az átok miatt más vagyok. Álomörökség?!” – hitetlenkedve rázta meg a fejét. Borzasztóan elhagyatottnak érezte magát.

Kiosont a szobájából, majd zajtalanul le a földszintre. Nem kapcsolt villanyt, úgy kereste meg a sötétben a cipőtartón szandálját, aztán nyitotta ki a bezárt bejárati ajtót. Kicsit ugyan zörgött a kulccsal, de remélte, ezzel senkit sem ver fel.

Kijutott a végtelen szabadba. Mélyeket lélegzett a tavaszi hűségű éjszakai légből. Már is jobban érezte magát. Nem érzett félelmet a sötétben, hiszen most a valóságban járt, nem álomvilágában. Gondolataiba merülten hátraballagott a ház mögé a kert nagyobbik részébe, ahonnét jobbra a falu házai sejlettek fel, balra pedig a legszélső szomszéd épülete körvonalazódott. A kert végétől előre közvetlenül az erdő terület el, sőt maga a kert is az erdő egy apró lekerített darabjának tűnt. Egy nagy, suhogó tűlevelű fenyő, illetve pár méltóságteljes tölgyfa emelkedett benne. Az óriási örökzöld mellett egy pad is állt hozzáillő asztallal.

Ide telepedett le a lány. A fenyő ágai félig fölé borultak, ám láthatta a csillagos eget is, ahonnét ezüstös fény derengett le hozzá. Még az erdő képét is kivehette különböző árnyalatú foltokként, annyira ragyogtak az éji égitestek.

Rékát megnyugtatta a csendes békesség, a nyugtató, nem pedig halálra rémítő sötétség, ahol csak néhány a szélben csikorduló ág ijeszthette volna meg. Kezdett lehiggadni. Már nem zaklatottság töltötte be, hanem inkább elbágyadt. Félig a hűvös asztalra dőlve nézelődött az éjszakába.

Majdnem elbóbiskolt, amikor hirtelen furcsa mocorgást hallott a kert legtávolabbi, erdőközeli részéből. Nem láthatta, hogy mi lehet az, csupán a mozgás zajait hallhatta: súlyosnak, lomhának, mégis élénknek tűnő mozdulatok súrlódását.

Végigfutott rajta a jeges rémület, mint az álomban. „Csaknem az álombéli Árny?... Vagy... a... gyilkos, aki... rám vadászik? A Pálfiak meggyilkolója!” – félelmében az asztal szélét markolta meg erősen és bénultan figyelő szemeit meresztgette. A zörgés egy behatárolható helyről hallatszódott, aztán iszkolásszerű léptekkel közeledett.

A fenyő mellőli sötétből kicsapódott egy apró alak. Eliramodott egy macska a pad mellett. Réka ijedtében nagy huppanással hátraesett a padról a földre.

A macska elszaladt, ám a lány kiélezett fülei még, mintha hallottak volna más neszezést is a sarokból. A macskák egyébként is fürgék és nem súlyosléptűek. Ahogy ez az állat is szélesebenesen tovatűnt.

Ekkor valaki hátulról megérintette a vállát.

Réka gumilabdaként pattant fel, miközben megállni érezte a szívverését.

– Hát te meg mit csinálsz itt? – kérdezte Dóra.

– Se... semmit. Csak úgy kijöttem – hebegte Réka hátra-hátra pillantva a sötétbe.

– Látom, jól megijesztett az a macska – mosolygott rajta nővére.

– De nyugi, nincs itt semmi... Gondolom, az álom miatt virrasztasz. Iszonyú lehet. Borzalmas, ahogy kétségbeesetten sikítasz. De a legszörnyűbb, hogy nem tudunk rajtad segíteni – mondta. – Most viszont gyere be! Nem kéne ilyenkor itt lenned. Csak rémeket látsz. Na, indulás! – nógatta anyaián.

– Jövök, jövök!... És köszi – felelte Réka, aki máris kevésbé érezte védtelennek magát.

„Ott nem csak egy cica bújt meg... Lehet, hogy az imént éppen az életemet mentette meg a nővérem...?” – pillantott hátra félősen a sűrű felé.

***

Felvirradt a reggel. Réka első dolga volt telefonálni az anyjának, mielőtt még dolgozni indulna, mert mindenképpen sürgősen érdeklődni akart, megengedett dolog-e, hogy az álom még rosszabbá fokozódik. Meg szeretne tudni, mennyire normális ez egy örökletes álom hangulatváltozásaihoz mérten.

Kicsörgött a telefon. Még legalább félóra maradt anyja szokásos indulási ideje előtt, így biztos lehetett benne, előbbutóbb felveszi a telefont vagy ő, vagy az apja, mégis idegesen összerándult minden sípolásra.

– Halló, tessék! – szólt is bele a kagylóba a lány anyja hamarosan. Réka gyorsan elhadarta kérdését. Kiábrándító módon, balsejtelmeit beigazolón anyja döbbenten így felelt: – Nekem mindig egyforma volt! Csak az élelmiségében különbözött néha. Mármint abban, hogy mennyire volt valóságosnak tetsző. Ráadásul az évek alatt annyira meg is szoktam, hogy alig zavart. És amennyire tudom, a nagyapád, sőt még az én nagyapám is mindig egyformán álmodták. Idáig tehát az álom átka sem alkalomról alkalomra, sem nemzedékről nemzedékre nem változott. Nem tudom, miért más a tiéd. Reméljük, vagy csak egy kicsit besegített az élénk képzeleted, vagy ezzel a legszörnyűségesebb változattal távozott az átok... Az jó lenne, nem? – tette hozzá az édesanyja, mert Réka hallgatott. Teljesen lelombozódott. Úgy érezte, mintha különzárták volna a többi embertől egy különös természetfeletti burokba.

– Biztos nem tudod, van-e kapcsolat az álom és a családban előforduló gyilkosságok között? Nem lehet az álom valami előrejelzés-féle? – kérdezte reménykedve, hátha ezen a nyomvonalon megtud még valami építőjelleget.

– Hát, nem hinném, nem is gondolkodtam rajta. De bármi megeshet... Viszont szerintem már rég kihalt volna a család, ha minden álom után megölnének valakit. Ráadásul, nem értem, minek fessegeted annyira ezt. Egyben mondtam el mindet a rokonságról, ezért kapcsolódik nálad annyira össze ez a két

különböző téma. Nekem sosem tűnt összefüggőnek. Senki nem kezelte eddig annak.

– Lehet, de... Na, mindegy! Mikor küldöd el a naplórészletet? – érdeklődött inkább Réka.

– Még most reggel postára adom... Ugye, nem haragszol rám az eddigi élethazugságokért?... A lényeg az, hogy nyár van, érezd jól magad, és majd beszélünk később is! Lassan mennem kell. Szia!

Réka mélyen a gondolataiba mélyedve szakította meg a vonalat. A telefontal a kezében maradt töprengve.

– Hallom, be nem rekedtél, de megsüketültél! – rázta meg hirtelen a vállát Bence. Réka bambán nézett fel merengéséből.

„Mi van?” – tükröződött arcán a teljes értetlenség. – Már háromszor szoltam, hogy gyere reggelizni – magyarázta Dóra férje. – Ne nézz már olyan értetlenül! – a lány még mindig csak annyit fogott fel, hogy enni kellene mennie. – Arra céloztam, hogy egy éjszaka végigkiabálása után vígan dumálsz a mobilon, ám a hívó szót meg se hallod.

– Ja! Kicsit elgondolkoztam – állt fel Réka a fotelból.

– Nincs kedved elvinni Zsoltit sétálni?... Természetesen miután elmosogattál! Nekem takarítani kellene – fogadta nővére kedves üdvözlőszavakkal.

Réka agya zúgott gondolataitól, de igencsak nehéz volt bármit is emésztgetni egy forró napsütéses napon egy eleven kiskölyök társaságában, ezért végül hagyta a gondokat későbbre és átadta magát a vakáció gondtalanságnak.

Átkísérte Zsoltit a falun, majd a turisták közé vegyülve fel a várba, ahol is felmászva az erődítménymaradvány cúgos tetejére, a kisfiú közölte, hogy halálosan elfáradt és semmiképpen sem hajlandó továbbmenni. Ott, ahol volt, makacsan leült a rom hűvös köveire.

Réka mellételepedett. Tudta, mit kell tennie, ha nem akarja hazacipelni az ehhez már eléggé tetemes testsúllyal bíró gyereket. Elkezdte mesélni neki, milyen lehetett régen a vár

dicső vitézekkel tele, akik hőiesen megvédték a gonosz ellenségtől, aztán, mint a mesékben színes forgatagként ünnepelték a győzelmet. Zsolti ezt egyre csillogóbb szemekkel hallgatta és egyúttal átélte a történetet, amiben szerepelt egy vele egykorú apró hős is, aki játék fakardjával döfte ki egy hasra esett ellenség szemét. A fiúsan vérengzős, egyen nagyszerű hatású mesétől, amit ha egy anyuka hallott volna, jól letolta volna a nagylányt, Zsolti fel is élénkült annyira, hogy hazafelé gyorsan eljátssza a történetet megfélelmezve előző kimerültségéről.

Délután mikor újra előbukkantak a délelőtti félrekergetett gondolatok, Réka Évával ment biciklizni. Kerékpározás közben azon merengett, megbízhat-e barátnőjében annyira, aki mégiscsak egy kívülálló, nem pedig egy családtag, hogy megossa vele a származása körülményeit. Kiegyezve önmagával egy köztes megoldás mellett határozott.

Mikor megálltak pihenni egy fárasztó kaptató után, Réka így kezdte a beszélgetést.

– Képzeld, Éva, olvastam egy furcsa könyvet. Szinte nem is volt vége, teljesen nyitva maradt a történet. Az volt a helyzet, hogy...
– és itt előadta az utóbbi másfél nap vele történt idevágó eseményeinek történetét, miközben kortyolgatták kulacsaikban hozott vizüket. – Szóval engem azóta foglalkoztat, mi lehetne a regény vége. Mit gondolsz? – fejezte be büszkén az agyafúrtságára.

– Hát, bonyolult egy ügy!... Gondolom, újra felbukkan a családi gyilkos és megöli a lányt... vagy egymást... Igen, ennek kell lennie! A lány és az Árny kölcsönösen megölik egymást, így a család felszabadul a varázs alól. Így logikus és drámai. Ezért nem fejezte be az író sem a történetet. Biztos, nem szereti a részben szomorú végződést – vélekedett Éva ártatlanul és máris az egyik falusi pletykáról csevegett, miszerint egy pökhendi kiránduló kőhalomnak titulálta a várat. Rékának viszont valahogy nem kerekedett igazán jó kedve ettől az anekdotától

sem, hanem hazaérve újfent megkérdezte telefonon az anyjától, akit már kicsit bosszantott is a téma, hogy tényleg biztos nincs-e összefüggés a megtudottak közt.

***

Éjjel nem álmodott. Semmit sem. Viszont éber állapotában, melyekből több akadt ezen az éjszakán, mint pihentetőekből, egy újabb kínzó gondolata támadt. Pontosabban egy szerinte ésszerű elméletet dolgozott ki az álom megmagyarázására, csakhogy nem egy józanságában túl kedvezőt. „Mi van, ha nincs itt semmi rejtély? Ha az örökletes álom nem is egy átok, hanem egy betegség?... És, mi van, ha a merényleteket az álom beteges rémképeitől teljesen becsavarodott családtagok hajtják végre örült önkívületben? Talán az álom rosszabbodása az egyre jobban megbomló értelmem rémszüleménye? Mi van, ha én vagyok a következő gyilkos, az előző meg az anyám volt, az azt megelőző meg a nagyapám? Úgy, hogy nem is tudnak róla...?!” – úgy érezte tényleg kezd megőrülni, főleg hogy képtelen volt külön választani az álmot a halálozási adatoktól bármennyire is cáfolta édesanyja az összefüggést. „Miért nincs kitől tanácsot kérnem? Hogy lehet, hogy még Anyu sem veszi komolyan a helyzetet? Igaz, ő már végleg túlesett a rémálmodokon... vagy visszahúzódott az örülete?... Dóra sem lenne partner, sőt!... Évával burkoltan nem beszélhetek, mert megint kapok egy olyan kellemes választ, mint tegnap. Nyíltan pedig nem merek... A sulis barátnőim kinevetnének, el sem hinnék, hogy nem viccelek... De akkor sem értem anya mostani közönyét! Nem lehet kiigazodni a viselkedésén! Előbb egy óriási káoszt teremt az Árny miatt, aztán meg félvállról veszi?! És hogy lehet abban a tudatban nyugodtan létezni, hogy bármikor lecsap ránk egy merénylő? Hogy tudott ehhez hozzászokni?... Vagy nekem is ezt